

MENS Dragesæden ynglede frodigt rundtom i Familjen, bredte Alderdommens graa Skimmel sig tæt over de to Gamle hjemme i Enslev. Ane-Mette var den, som først sank sammen. En stormfuld Efteraarsdag bar hendes Mand og Børn hende ud paa Kirkegaarden. Den spekulative Graver, der saae hendes velvoksne Sønner og Døtre staa omkring Kisten, regnede under Jordpaakastelsen ud, at hun, som dog kun havde været en lille Kone, efterlod sig sytten Alen Afkom med en Vægt af tilsammen et Tusinde Pund. Tyge Enslev var nu den mindste af Familjen.

Kort Tid efter Begravelsen overgav Søren Hus og Smedje til sin yngste Søn og flyttede ind i en lille Aftægtsstue. Hans store graa Vildmandshoved var en Skræk for Landsbyens Børn, naar de fik Øje paa det inde bag Ruden. Her sad han med et Par store Messingbriller paa Næsen og læste i de Aviser, som Tyge sendte ham.

Ogsaa i Biblen læste han flittigt. Sit gamle Mellemværende med Fanden, som han aldrig havde omtalt for nogen, voldte ham igen af og til Skrupler. Men det var Børnenes vedvarende og saa usædvanlige Forfremmelse i Velstand og Anseelse, der til Tider kunde gøre ham ængstelig for, at hint Forhold alligevel ikke var bleven endelig ordnet. Da hans yngste Datter blev forlovet med den hovedrige Avstra-